

Podrobnější životopis Generála Drgáče [zde](#):

Armádní generál Šimon Drgáč

Narodil se 8. listopadu 1892 v Mutěnicích v rodině rolníka Julia Vagundy-Drgáče. Jeho otec Julius přišel do Mutěnic v dětském věku jako sirotek z Hodonína, osvojili si ho manželé Vagundovi, proto používal on i jeho děti toto složené příjmení. Šimon byl nejstarší z osmi dětí, pro zajímavost-nejmladší byl Václav, později bednář v Mutěnicích. Po ukončení základní školní docházky v rodné obci studoval Šimon Vagunda-Drgáč v Brně na prvním českém státním gymnáziu. Po maturitě r. 1912 se stal posluchačem Filozofické fakulty Gregoriánské univerzity, jinak Papežské koleje v Římě. Na přání maminky Kateřiny se měl stát knězem. K tomu už ale nedošlo, v r. 1913 byl odveden a poté nastoupil k c. a k. pěšímu pluku v Sarajevu, kde byl svědkem uskutečnění atentátu na následníka trůnu 28. června 1914 i vypuknutí první světové války o měsíc později. Byl nasazen na srbské frontě, kde byl v zimě 1914 raněn. Po vyléčení se na jaře 1915 vrátil na srbskou frontu, poté byl převelen na italskou frontu, kde byl v srpnu 1915 zajat. Do prosince 1916 byl Šimon Vagunda-Drgáč v zajateckém táboře v Melfi na jihu Itálie. Tam začal hledat cestu do tvořících se čs. legií. Pro svoji vynikající znalost italštiny zastával různé funkce, například působil v Československé národní radě, byl pobočником Slovákého praporu a do května 1918 místopředsedou odvodní komise v Padule. U 33. střeleckého pluku it. legií byl velitelem kulometné čety v hodnosti poručíka. Od června 1918 do poloviny prosince 1918 se zapojil do bojů na frontě s kulometnou četou 7. čs. divize v hodnosti nadporučíka. Bojoval v oblasti jezera Lago di Garda a zúčastnil se i těžkých bojů o vrch Doss Alto. Se sedmou čs. divizí se vrátil do vlasti začátkem roku 1919. Pro zajímavost - se spolubojovníkem, kulometčíkem z jeho čety Jakubem Vaculovičem-Kolibou z Mutěnic.

Nejdřív uvažoval o dokončení vysokoškolského studia, pak se ale rozhodl zůstat v armádě. V hodnosti kapitána vykonával funkci velitele roty u "své" 7. čs. divize, s níž se zúčastnil znovu bojů. Tentokrát proti maďarským bolševikům na Slovensku. Po porážce bolševiků byl v září r. 1919 povolán do Kurzu Hlavního štábu v Praze. Pak sloužil na Slovensku v různých funkcích na různých místech- např. Nové zámky, Banská Bystrica. Na doporučení nadřízených si zjednodušuje příjmení - vybírá si to, jehož počáteční písmeno je blíž začátku abecedy. Roku 1922 studuje na Válečné škole v Praze, kde byl přijat do II. ročníku. V roce 1923 byl převeden do stavovské skupiny důstojníků Hl. štábu. V letech 1923 až 1925 opět na Slovensku- nejdřív v Banské Bystrici, pak vykonával funkci přednosta zpravodajského oddělení Zemského vojenského velitelství v Košicích, už jako major, potom od ledna 1927 tutéž funkci u ZVV Praha. Byl povýšen na podplukovníka Hl. štábu a koncem ledna 1929 ustanoven vojenským atašé v Paříži s akreditací pro Francii, Belgie a Švýcarsko. Zde se seznámil mj. s mladým důstojníkem de Gaullem, budoucím prezidentem Francie. Z Paříže se vrátil r. 1931, stihl se oženit s Julií Brablcovou z Mutěnic. Pro zajímavost-seznámili se ještě před Paříží po honě na zajíce a bažanty v Mutěnicích. Šimon byl vášnivý lovec, jí připadla úloha obsluhovat vzácné hosty na hostině po honu. (Byla dcerou hospodáře honu a zároveň starosty Mutěnic z let 1923-27 Františka Brablce). V roce 1931 se novomanželé stěhovali do Prešova, kde byl Šimon D. ustanoven velitelem praporu pěšího pluku. A v roce 1933 opět do Prahy. V hodnosti plukovníka tu Šimon Drgáč vykonával zvlášť důležitou funkci (podle vojenských historiků) - přednosta 2. oddělení Hlavního štábu. Byli to elitní zpravodajci, pod jeho velením zaměřili pozornost na nacistické Německo, což hrálo důležitou roli vzhledem k sledu událostí dalších let. V roce 1934 se manželům Drgáčovým v Praze narodil syn Lubor, budoucí učitel v Mutěnicích. Na jaře 1936 se opět stěhovali- tentokrát do Hranic, kde plukovník Šimon Drgáč vykonával funkci velitele pěšího pluku. Od ledna 1937 opět v Praze, povolán k absolvování kurzu pro vyšší velitele, který mu měl otevřít cestu ke generálské hodnosti. V září 1937 byl jmenován náčelníkem štábu Generálního inspektora čs. branné moci a v září 1938 byl přidělen jako zástupce Ministerstva národní obrany ČSR k nově zřízenému Ministerstvu propagandy Hugo Vavřečky. V březnu 1939 přišla okupace. Nemínil se s ní smířit a ihned se zapojil do odboje. Už předtím předal generálu Eliášovi 1 milion Kč pro potřeby domácího odboje z tajného fondu MNO. Část pomoci putovala později ke Třem králům -št. kpt. Morávkovi, ppl. Balabánovi a pplk. Mašínovi. Spolu s ministerským radou Zdeňkem Schmoranzem založil plukovník Drgáč odbojovou skupinu tzv. tiskových důvěrníků. Tvořili jí bývalí zpravodajští důstojníci, kteří sehráli významnou úlohu v informování spojenců (prostřednictvím depeší do Londýna) např. o pohybu

německých vojsk na začátku války. Svoji odbojovou činnost kryl Šimon Drgáč vykonáváním funkce generálního sekretáře Národního souručenství -to bylo jediné české politické hnutí za protektorátu, povolené Němci. Pracoval pro Obranu národa, odbojovou organizaci, složenou z bývalých vojáků a důstojníků čs. armády.

1. září 1939 byl zatčen. Gestapo však proti němu nezískalo dostatek důkazů, a tak neskončil na popravišti jako několik jeho blízkých spolupracovníků. V následujících letech prošel řadou nacistických kázní a koncentračních táborů. (Pankrác, Dachau, Buchenwald, Gollnow, Drážďany, Berlín, Flossenburg) Se štěstím přežil i pochod smrti. Ve Flossenburgu se setkal s Jiřím Masaříkem, rodákem z Mutěnic, který měl pověst jasnovidce- do koncentračního tábora se dostal poté, co údajně předpověděl atentát na Hitlera. Pro zajímavost- spoluvězni Šimonovi předpověděl, že válku přežije, že však bude po válce ještě mnoho trpět. Masařík bohužel válku nepřežil - jak také sám předvídal- vlakový transport, kterého se zúčastnil, bombardovali spojenci, nedopatřením dostal přímý zásah vagon s vězni...Šimon Drgáč se dočkal osvobození Američany 24. dubna 1945, s nimi přijel v květnu 1945 do Prahy. Z útrap z věznění se zotavoval v Mutěnicích, zážitky z válečných let popsal v rukopisech "Vzpomínky" a "Flossenburg". Napsal také: "Že jsem se vrátil domů, za to děkuji svým bývalým odbojovým spolupracovníkům, kteří mlčeli a neprozradili nic. Děkuji jim a v úctě se skláním před těmi, kteří se osvobození nedožili".

1. června byl Šimon Drgáč jmenován velitelem Vojenské akademie v Hranicích, v říjnu téhož roku byl povýšen na brigádního generála. Poté se stal v říjnu 1946 1. podnáčelníkem Hlavního štábu čs. branné moci. Od dubna 1948 ustanoven zástupcem náčelníka Hlavního štábu, povýšen na divizního generála, pak sborového generála a 1. srpna 1948 se stal náčelníkem Hlavního štábu, od října 1949 už v hodnosti armádního generála. Období po roce 1948 patří k temným stránkám naší historie. Historikové uvádějí, že generál Drgáč jako člen KSČ podporoval novou armádní doktrínu, byl zodpovědný za čistky v armádě po roce 1948. On sám později popisoval svoji situaci - proti němu stál jeho úhlavní nepřítel Bedřich Reicin, jehož činnost v té době nelze nazvat jinak než kriminální- ten stál za intrikami proti důstojníkům, kteří mu byli nepohodlní a za následnými perzekucemi. Pak tady byli všemocní sovětské poradci... Jedna akce té doby se kupodivu ukazuje být světlým bodem - vojenská pomoc Československa státu Izrael v době jeho vzniku- r. 1948. Akce "Důvěrné Izrael" zahrnovala dodávky zbraní i zřízení výcvikového střediska pro tankovou brigádu izraelských dobrovolníků na Libavé. Masivní dodávky zbraní schvaloval a podepisoval gen. Drgáč, vybral také velitele výcviku tankové brigády - nejlepšího z nejlepších /jak je tento výběr hodnocen vojenskými historiky/ - majora Antonína Sochora, hrdinu Svobodovy armády. Citace ze zdroje, který je uveden na konci článku: "Do chodu brigády se snažila zasahovat také KSČ... snažila se vyměnit tohoto velitele za vyššího důstojníka-komunistu, ale pro nekompromisní zamítnutí ze strany generála Drgáče se toto nekonalo." (Major Sochor bohužel později zahynul za nevyjasněných okolností ve vojenském automobilu-když do něj z boku najel další automobil, pozdější vyšetřování ukázalo, že za "nehodou" stojí Reicin a jeho lidé). V dubnu 1950 byl Šimon Drgáč z funkce náčelníka Hlavního štábu odvolán, v roce 1952 byl zatčen, obviněn ze "sabotáže uplatňování sovětských zkušeností při výstavbě armády" a v dubnu 1954 byl odsouzen za velezradu a vyzvědačství k 24 letům odnětí svobody, ztrátě hodnosti a propadnutí majetku. (Při "tvorbě" těchto vykonstruovaných obvinění asi sehrál úlohu i jeho zmíněný podíl na pomoci státu Izrael). Trest si odpykával v mnoha nechvalně proslulých věznicích tehdejšího Československa, počínaje "Domečkem" v Praze, pokračuje Mírovem a obávaným Leopoldovem. Nerad později vzpomínal na toto období, říkal, že snášet věznění od nacistů bylo snažší, to byli vnější nepřátelé, jejich chování bylo očekávatelné, na rozdíl od chování některých našich lidí, kteří se "vyprofilovali" po válce...Po pádu Stalinova kultu osobnosti v SSSR a smrti Gottwalda u nás přišly změny -nedávno skončené soudní procesy byly revidovány, někteří vězni byli propuštěni, mezi nimi i Šimon Drgáč v roce 1958. Pomohl v té věci jeho přítel gen. Ludvík Svoboda, sám dříve také perzekuovaný. V roce 1960 byl Šimonu D. zhlazen trest a v květnu 1963 ho vojenské kolegium Nejvyššího soudu plně rehabilitovalo.

Prožíval pak klidné stáří v Mutěnicích, s manželkou a synem s rodinou. Měl rád práci na zahradě, ve vinohradě. Vnoučatům se jevil jako laskavý, i když přísný dědeček. Vedl korespondenci např. s paní Eliášovou, vdovou po gen. Eliášovi, s bývalými spolupracovníky i spolubojovníky, ti jej v šedesátých letech

také navštěvovali- gen. Svoboda ho navštívil v roce 1965, ještě před svým zvolením prezidentem. Rád přijímal samozřejmě i místní- pomáhal např. svému spolubojovníkovi z it. legií Jakobovi Vaculovičovi- Kolibovi s žádostí o zvýšení důchodu, na které měl jako legionář nárok. Když v roce 1968 spoluorganizoval jeho syn Lubor podpisovou akci na radnici v Mutěnicích proti okupaci Československa sovětskou armádou, připojil armádní generál Šimon Drgáč svůj podpis mezi prvními. Zemřel 28. června 1980.

Lubor Drgáč, 2021

Zdroje:

rodinný archiv

vyprávění prarodičů, sedmdesátá a osmdesátá léta minulého století

rozhovory s tehdejším majorem PhDr. Eduardem Stehlíkem, Mutěnice, 2004 - 2005

vědecký text plukovníka PhDr. Eduarda Stehlíka, MBA - Vojenské rozhledy, 01/12/2015

Jaromír Vykoukal - Československo a jeho vojenská pomoc státu Izrael v prvním období jeho existence X.
www.valka.cz